

Tri želania

Mladý muž sedel na lavičke v mestskom parku a pozeral pred seba na zvláštne stvorenie, opierajúce sa o starý strom s hrubým kmeňom. Pomaly sa stmievalo a park bol nezvykle prázdny. Muž nevedel, prečo tam len tak sedel alebo čím malo byť to stvorenie, ktoré naňho upieralo svoje veľké, zvedavosťou rozšírené oči. Nepamätal si takmer vôbec nič z posledných dvoch hodín. Nepamätal si, že by si šiel sadnúť do parku, nepamätal si, ako sa tam zjavila tá zvláštna bytosť a ani prečo z nej nebol vydesený. Posledné, na čo si spomínal, bolo, že pred dvomi hodinami bezcieľne blúdil mestom a utápal sa v žiali. Potom bola už každá spomienka zahalená v zvláštnej temnote a nepreniknuteľnom tichu. Akoby tam po nich zostala len čierna diera. Zmätene sa porozhliadol. Okrem stvorenia nebol v jeho blízkosti nikto. Spomedzi stromov videl, ako západ slnka rozlial po oblohe vodové farby všetkých možných odtieňov. Na tvári ho pohladil jemný teplý vánok, ktorý rozozvučal tichú symfóniu šumu hustého lístia okolitých stromov. Okrem toho bolo počuť žblnkanie v neďalekom jazierku a hlasný štebot spevavcov. Bol to krásny letný podvečer.

Muž zdvihol svoje dlane do výšky, aby sa na ne mohol lepšie pozrieť. Občas si človek neuvedomí, že sníva. V takom prípade mal muž zvyk pozrieť sa na svoje ruky. Vo väčšine prípadov, ak išlo o sen, nemal správny počet prstov alebo boli jeho ruky zdeformované. Teraz bolo všetko v poriadku. Nebol to sen. Jediné, čo do reality vôbec nesesedelo, bola vysoká neznáma bytosť, ktorá sa tam zákonite nemala nachádzať.

Spustil ruky späť na kolená a znovu sa na stvorenie pred sebou zadíval. Okolo jeho vysokej, trocha chudskej zhrbenej postavy sa vznášal akýsi podivný čierny opar. Podobne temný ako diera v mužových spomienkach. Vyzeralo to takmer desivo, no napriek tomu mal pocit, že sa nemusel báť. V očiach stvorenia akoby sa odrážalo čosi hlbšie, ľudským vnímaním nepolapiteľné a zároveň obdivuhodné. Jeho telo pripomínalo časti tiel mnohých tvorov Zeme a zároveň ako celok nebolo ničím, čo by z tohto sveta mohlo pochádzať. Čarovné a strašidelné, jedine tak sa to dalo popísať. Dieťa by pri pohľade naň určite začalo plakať, lebo presne tak vyzerala forma nočnej mory, akú by si dokázalo predstaviť. Schované v tieni stromu pôsobilo so všetkou svojou temnotou okolo seba ako skutočný diabol s hĺbkou vesmíru v očiach, v ktorých by sa ne jeden človek nenávratne stratil. Nedalo sa od nich odtrhnúť zrak.

Nervózne si začal zatínať nechty do kolien. Fakt, že si vôbec na nič nedokázal spomenúť, ho naplňovala nepokojom. Mal pocit, že stratil niečo dôležité. Podstatné. Prevratné!

Stvorenie vycerilo pomerne ostré zuby v dokonale súmernom zvieracom úškľabku. Avšak, stále to nepôsobilo desivo. Chvost, ktorý pripomínal líščí, šibol zo strany na stranu, zavlnil sa a rozpútal okolo seba malú víchricu niečoho, čo vyzeralo ako popol. Keď sa muž prizrel bližšie, zistil, že zvláštny čierny opar okolo stvorenia na okrajoch skutočne vyzeral ako vznášajúce sa čiastočky popola. Než nad stvorením stihol premýšľať viac, prehovorilo to úplne obyčajným ľudským hlasom, ktorý znel takmer žensky.

„Máš posledné želanie. Čo to teda bude?“, spýtalo sa to so zreteľným nádychom nedočkavosti. Mužovi po chrbte prebehli zimomriavky. Bytosť totiž prehovorila bez toho, aby pohla ústami. Fyzicky by ani nedávalo zmysel, aby so zvieracou papuľou, jazykom i tesákmi

dokázala rozprávať ľudsky, dokonale vyslovovala slová v jeho vlastnej reči. No otázka predsa vyšla z nej. A bola určená jemu.

„Posledné želanie?“, zmätene sa spýtal a z nejakého dôvodu ho striaslo ešte viac. Nedokázal pochopiť, prečo ešte nezobral nohy na ramená a neupaľoval kade ľahšie. Čierňava v jeho spomienkach sa zavlnila, akoby sa chcela pripomenúť. Nepamätal si, že by od stvorenia dostal nejaké želania. Netušil, že sa s ním už predtým zhováral.

„Áno, posledné z troch“, prikývlo a znovu sa usmialo tým takmer desivým spôsobom. Muž si prestal zarývať nechty do kolien a namiesto toho sa zamyslene poškrabal na zarastenej brade. Nech sa snažil akokoľvek, nedokázal si spomenúť, že by želania skutočne dostal, ani že už stihol dve z nich použiť. Znelo to ako úplný nezmysel.

„Ako to môže byť moje posledné želanie, keď som si predtým nič neželal?“, zasmial sa pochybovačne. Snažilo sa ho toto stvorenie oklamať? Ako by si vôbec prostý, nedôležitý robotník zaslúžil dostať tri želania od bytosti, ktorá už na prvý pohľad vyzerala nadpozemsky?

Ono však s pokojným hlasom odvetilo: „Ale áno, už si použil prvé aj druhé želanie. No tvoje druhé znelo, aby si na to všetko zabudol.“

Muž odtrhol zrak od stvorenia a zabodol pohľad do zeme. Zamračil sa na osamelý kamienok, ktorý ležal na zemi medzi jeho starými ošúchanými teniskami. Prečo by si želal niečo také?

„Aké teda bude tvoje posledné želanie?“, naliehalo stvorenie. Vtmavých očiach sa mu zablysla zvedavosť. Muž sa musel znovu zasmiať nahlas zasmiať. Celá jeho situácia bola predsa tak absurdná!

„Dobre“, zdvihol ruky na znak kapitulácie a pokrčil plecami: „Vôbec ničomu nerozumiem a neverím, ale ak to tak strašne chceš...“

Zopäl si ruky pred tvárou a zakvačil lakte do kolien. Skutočne sa zamyslel nad tým, čo by si moholželať. Napriek pochybnostiam nechcel vysloviť prvú hlúposť, ktorá mu prišla na um, a nechcel ani zbytočne premrhať želanie, ak by bytosť neklamala. V konečnom dôsledku, ak bola skutočná ona, prečo by nemohla byť pravda aj to, čo hovorila? Snažil sa prebrať si v hlave všetky možné teórie, no bolo to ako snažiť sa nájsť zmysel života.

Zmysel života...

Zmysel života!

A vyhrkol: „Želám si teda vedieť, kým som a aký je zmysel mojej existencie.“

Zrazu vietor aj štebot vtákov naokolo ustal, nepohlo sa ani steblo trávy. Stvoreniu sa rozšírili oči ešte viac a nahlas sa rozosmialo. Bol to nepríjemne zvonivý smiech, ako tisícky malých zvončekov. A čím dlhšie sa stvorenie smialo, tým viac mal muž pocit, že sa k jeho smiechu postupne pridávali aj listy okolitých stromoch. Šialené.

Nechápavo zdvihol obočie. Povedal, hádam, niečo nesprávne? Smiech utíchol.

„Zábavné“, potichu stvorenie odvetilo, než mu jeho posledné želanie splnilo a navždy zmizlo: „Presne tak znelo tvoje prvé želanie...“